

MEDICAL ETHICS AND CERVICAL CANCER

Hussein Kassem Ghzayel

PhD. Student, University of Medicine and Pharmacy, Craiova

Abstract: Cancer remains a serious and often fatal illness. The training and availability of health professionals specializing in pain management is of crucial importance in patients with cervical cancer, a disease that, by nature, affects only female sex. These sick people have the right to receive treatments that allow them to maintain a quality of life compatible with human dignity. The ethical debates on cervical cancer are gaining value, the views expressed being intimately related to the cultural and religious references of patients and society, as well as their conception of life and death.

Keywords: moral, medical ethics, uterine cancer, culture, philosophy

Viața modernă care, sub anumite aspecte, este favorabilă unei mai bune sănătăți, poate să producă și anumite condiții care să faciliteze evoluția anumitor boli. În fața „vedetelor” medicale de actualitate, bolile de ieri se șterg. Dar bolile de azi cu siguranță vor face loc „bolilor viitorului”¹.

Cancerul de col uterin reprezintă prima cauză de mortalitate² a femeilor din țările în curs de dezvoltare, chiar și în țările dezvoltate mortalitatea fiind crescută pentru femeile care au acces limitat la îngrijiri. Femeile au dreptul la cel mai ridicat nivel de sănătate fizică și mentală, drept de care guvernele ar trebui să țină oficial cont. Virusurile HPV 16 și 18 constituie cauza directă a mai bine de 70% din cancerule de col uterin din lume. HPV-ul este un virus cu transmitere sexuală care atinge de o manieră disproporționată femeile. Dar, cu ajutorul unui vaccin precoce (ce trebuie administrat înainte de contactul viral pentru a fi eficace), a devenit posibilă prevenția cancerului de col uterin, dacă se depistează la timp, se identifică și se tratează leziunile precanceroase.³ Datoria medicilor și a personalului din domeniul obstetricii-ginecologiei este de a aduce la cunoștință celorlalți profesioniști din sănătate și societății în general în ce constă prevenția cancerului de col uterin prin conjugarea depistării cu vaccinarea. Pentru tinere, medicii ar trebui să se angajeze să prezinte vaccinarea și depistarea sub o formă care să le liniștească,

¹Maurice Bariery, Charles Coury, *Les Grandes études historiques*, Paris, Fayard, 1963, p. 821.

² Despre moartea văzută prin prisma dialogului între culturi, vezi Octavian Istrătoaie, DEATH – DIALOGUE BETWEEN CULTURES AND SHARED VISION REGARDING THE ACCEPTANCE OF MEDICAL DEFINITIONS, DISCOURSE AS A FORM OF MULTICULTURALISM IN LITERATURE AND COMMUNICATION SECTION: PSYCHOLOGY AND EDUCATION SCIENCES Arhipelag XXI Press, Tîrgu Mureș, 2015, p. 602-610.

³Vezi *Les aspects éthiques de la gynécologie et de l'obstétrique*, par le Comité de la FIGO pour l'Etudes des Problemes Éthiques en Reproduction Humaine, Octobre 2012, p. 182.

exigența etică pe care trebuie să se insiste fiind aceea a secretului profesional și a confidențialității.⁴

În termeni de incidență, cancerul de col uterin este al doilea cancer feminin din lume, cu mai bine de 500 000 de noi cazuri în total și cu 15,2 la 100 000 de femei de orice vârstă. Mortalitatea legată de acest cancer era în 2005 de 7,2 decese pe an la 100 000 de femei, adică aproximativ 275 000 de decese pe an. Există o disparitate constatată între țările în curs de dezvoltare și țările dezvoltate în privința incidenței cancerului de col uterin, regiunile cu cea mai mare incidență fiind Africa cu 30,7 cancere invazive la 100 000 de femei, urmată de Asia de Sud-est cu 24,4 cancere invazive la 100 000 de femei, cea mai slabă incidență fiind înregistrată în Orientul Mijlociu, cu 9,0 cancere invazive la 100 000 de femei. Mortalitatea legată de cancerul de col uterin are și ea o repartitie inegală. Astfel, aproape 95% din aceste decese au loc în țările în curs de dezvoltare, unde adesea acest cancer este adesea prima cauză de mortalitate a femeilor atinse de cancer. Factorii de care poate fi legată această disparitate a riscului survenirii cancerului de col uterin la nivel mondial sunt legați de contextul cultural al fiecărei populații și pot masca o diferență de comportament și de atitudine culturală, o diferență de repartitie și de expunere la acest risc, precum și reflectarea diferenței între oferta de îngrijiri medicale și cea a măsurilor de prevenție existente în diferitele țări ale lumii⁵, țările care dispun de programe de depistare a cancerului de col uterin au reușit să scadă semnificativ incidența lui.⁶

Medicina, ca practică a omului asupra omului are drept scop suprem tratarea bolnavului pentru a-l vindeca. În acest sens, ea nu poate fi decât o practică morală în sensul etic al termenului. Dar nicio etică medicală nu este posibilă fără a-și lua valorile supreme din filosofie, deci fără a avea acest fundament filosofic esențial.

Etica este un concept polisemantic⁷ în sensul că poate să aibă o țintă normativă sau descriptivă, poate viza individul sau colectivitatea, poate fi considerată dintr-o perspectivă generală sau poate avea drept țintă domenii precise. Conceptul de etică este descris în prefața la *Dictionnaire d'éthique et de philosophie morale*, Monique Canto-Sperber lăsând să se vadă, printr-o definiție interogativă, diferitele moduri de a concepe etica: „Despre ce tratează etica, dacă nu despre formele diverse și contradictorii ale binelui și răului, despre sensul vieții umane, despre dificultatea alegerilor, despre necesitatea justificării deciziilor și aspirația definirii

⁴ LES ASPECTS ETHIQUES DE LA GYNÉCOLOGIE ET DE L'OBSTÉTRIQUE Par le Comité de la FIGO pour l'Etudes des Problemes Éthiques en Reproduction Humaine OCTOBRE 2012, p. 182-183. <https://www.figo.org/sites/default/files/uploads/wg-publications/ethics/French%20Ethical%20Issues%20in%20Obstetrics%20and%20Gynecology.pdf> consultat pe 22.05.2019; vezi și Răzvan Cosmin Pană, Manuela Lavinia Istrătoaie, VOLUNTARY INTERRUPTION OF PREGNANCY - THE MEDICAL, LEGAL AND MORAL, MULTICULTURAL REPRESENTATIONS. Literature and Discourse as Forms of Dialogue Arhipelag XXI Press, Tîrgu Mureș, 2016, pp. 179-186.

⁵ Ferlay J., Shin H., Bray F., Forman D., Mathers C., Parkin D.M., *Estimates of worldwide burden of cancer in 2008: GLOBOCAN 2008*, Int J Cancer, vol. 127, nr. 1/2010, pp. 2893-2917.

⁶ Mohamed Ben Abdelah, *Epidémiologie du cancer du col au Maroc*, Thèse, 2012, p. 45.

⁷ Pentru sprijinul teoretic ce a servit la realizarea acestei definiții, cf. articolele: « éthique » de Paul Ricoeur, « éthique appliquée » de Marie-Hélène Parizeau, « Bonheur » de Monique Canto-Sperber în *Dictionnaire d'éthique et de philosophie morale* publicat în 1996.

principiilor universale și imparțiale?”⁸ Ceea ce este interesant de remarcat este faptul că aceste moduri coexistă.

Reflecția etică, în tradiția filosofică occidentală, s-a axat mai întâi pe modul de a accede la „Binele Suveran”, fiind cea care a desemnat răspunsurile suscitade de întrebarea „Ce este o viață bună?”, apoi de întrebarea „ce trebuie să fac eu?”, cu responsabilizarea subiectului și punând în joc noțiuni precum *autonomia*, *libertatea*, *demnitatea persoanei*⁹. Reflecția etică aplicată unor domenii particulare sau situații precize cunoaște și ea o evoluție marcantă, făcând pereche evoluției unei concepții pluraliste despre Bine care să permită coexistența și partajarea unor repere etice comune. În acest ultim sens putem vorbi de etica medicală, ca arbitraj între diferitele valori aprobate într-o societate dată, în funcție de problematicile și situațiile determinate.¹⁰

Se cuvine să constatăm că etica a fost mereu o componentă esențială a practicii medicale, dat fiind raportul intim între etica în calitatea sa de cunoaștere morală a ființei umane care este ea însăși obiect direct al practicii și cercetarea medicală. Principiile etice precum respectarea individului, consimțământul lămurit și confidențialitatea constituie fundamentul relației medic-pacient, cu toate că uneori aceste principii pot pune probleme, de exemplu, atunci când medicii, pacienții, membrii familiei și alte persoane aparținând aparatului medical nu sunt de acord asupra manierei de a acționa bine într-o situație dată.

Dacă la începutul secolului XX practicienii erau pândiți de pericolul de a deveni străini la căpătâiul bolnavului, simpli tehnicieni, ale căror îngrijiri se dezumanizează, odată cu dezvoltarea reflecției etice și deontologice, medicilor li se impun trei îndatoriri morale principale: competența profesională, prudența și simțul responsabilității, disponibilitatea și devotamentul.¹¹ După cum am văzut mai sus, țările nu evoluează în același ritm, ceea ce creează probleme în termeni de incidență a cancerului de col uterin. Îndatoririle medicilor sunt în funcție de entitățile naționale cărora le aparțin, în care politica, filosofia, influența religioasă și contextul socio-cultural pot diferi.¹²

Diferitele contexte în care acest tip de cancer poate apărea permit înțelegerea problemelor deontologice și etice trăite de profesioniștii din domeniu medical, a influenței religioase care în anumite zone este riguroasă, importanța crescută a eticii cercetării științifice și noile chestiuni morale pe care aceasta le ridică.

Fundamentele filosofice ale eticii medicale

În antichitate, în special la greci, omul este o parte a naturii, virtutea constând în înțelepciunea de a trăi în acord cu natura. Natura fiind definită în mentalitatea din acea perioadă drept cosmos, omul nefiind conceput decât în funcție de totul organizat în care fiecare își are și

⁸ Canto-Sperber M. Dictionnaire d'éthique et de philosophie morale. Paris: PUF; 2004, p. VI.

⁹ Ces concepts sont en particulier interrogés dans les travaux de Kant. Sur ce point voir, notamment, Fondements de la métaphysique des mœurs.

¹⁰ GUIDE MÉTHODOLOGIQUE, L'évaluation des aspects éthiques à la HAS, Date de validation par le collège : avril 2013

¹¹ Raymond Villey, *Histoire du secret médical*, Paris, Seghers, 1986, p. 7.

¹² Dietrich Von Engelhardt et S. Spinsanti, « History of Medical Ethics : Europe, Contemporary Period », dans W. Reich (dir.), *Encyclopedia of Bioethics*, Londres, Collier MacMillan, 1995 (2e éd.), p. 1554-1555.

trebuie să-și găsească locul, noțiunea de individ neavând o semnificație reală decât în funcție de ansamblul din care face parte, de la popor și cetate, apoi mai departe de acestea, până la ansamblul naturii din care face parte integrantă. Aristotel este cel care concepe natura în termeni de finalitate, aceasta nefăcând niciodată nimic în zadar, scopul ultim al acesteia fiind Binele. Pentru Aristotel, contingenta naturii are drept formă manifestă libertatea umană. Esența omului fiind dublă (omul dotat cu limbaj și rațiune și omul animal politic), direcțiile existenței sale vor fi orientate spre viața contemplativă și spre viața activă și practică. În cea de-a doua direcție, omul caută dreptatea în raporturile sale cu ceilalți oameni, domeniul eticii preocupându-se de particular, de maniera de a acționa cât mai bine posibil, în funcție de situație. Aici, etica ne conduce spre unirea fericirii cu virtutea, deoarece a acționa moral înseamnă a acționa conform unor scopuri fixate de natură, adaptând principiul acțiunii particularității situației cu scopul de a realiza cel mai mare bine pe care îl urmărește natura.¹³

Odată cu creștinismul, se naște noțiunea de persoană, individul, persoana umană fiind demnă de respect. Sfântul Augustin (354 - 430), unul dintre părinții bisericii, se întreabă despre răul pe care-l putem face, reflecția sa (redactată la persoana I) plasând în centru noțiunea de responsabilitate.

Renașterea și epoca moderă se caracterizează prin descoperirea omului. Revoluția științifică începută odată cu Galileo Galilei nu va fi doar științifică, ci va avea și o dimensiune metafizică, omul regăsindu-se în fața lui însuși, singur în fața lui Dumnezeu și a propriei conștiințe. Această viziune despre om va fi tradusă printr-o reformă în plan moral și religios. În plan filosofic ea va da naștere maximei celebre a lui Descartes, „Cogito, ergo sum!”, care conduce la forjarea noțiunii moderne de subiect, un subiect gânditor, care nu se referă decât la rațiune (este subiectul științelor și al tehnicii), stăpân absolut al naturii care nu mai este interpretată în termeni de finalitate, ca în antichitate, ci devine o lume de lucruri care se supun unei necesități oarbe.¹⁴ Această revoluție cere elucidarea răspunsului la întrebarea: Cum să gândim etica, dacă a fi nu-l mai poate fonda pe a trebui să fie, dacă natura nu mai este cosmosul cu care trebuie să te acorzi, dacă legea lui Dumnezeu nu este alta decât cea a conștiinței mele? Spinoza este cel care va degaja o etică din această nouă concepție despre lume, pentru el cele două atribute, gândirea și întinderea, fiind cele care ne permit să percepem singura substanță care există: *Deus sive natura* („Dumnezeu adică natura”). Realitatea fiind unică, sufletul și corpul nu mai sunt distincte și nu mai pot acționa unul asupra celuilalt, fiind cele două percepții ale uneia și aceleiași realități. Pentru Spinoza, noțiunea de liber arbitru nu este decât o iluzie: omul nu este în natură ca un imperiu într-un imperiu și, dacă se crede liber, este din cauză că ignoră cauzele care-l determină. Forma libertății posibilă pentru om în această viziune este aderarea la libera necesitate prin cunoașterea naturii (inclusiv a naturii umane) grație rațiunii care-i permite omului să devină cauza adecvată actelor sale.¹⁵

¹³Aristotel, *Metafizica*, Editura Academiei R.P.R., București, 1965.

¹⁴Descartes, *Discours de la méthode*, Paris, PUF, Grands écrivains, 1987.

¹⁵Baruch Spinoza, *Etica demonstrată după metoda geometrică și împărțită în cinci părți*, traducere Al. Posescu, București, Humanitas, 2006.

Emmanuel Kant este cel a cărui filozofie va avea un mare ecou în domeniul moral al secolului al XVIII-lea și mult mai târziu, prin promovarea unei morale a datoriei, integrându-se în opoziția creștină dintre om și natură. În acest secol omul crede în rațiunea grație căreia poate să cunoască natura și să stabilească legile organizării sale politice. Pentru Kant, morala nu poate fi fondată decât pe datorie, o datorie fondată, la rândul ei, pe „voința bună”. De unde formularea kantiană a imperativului moral pe care-l califică drept categoric ce preconizează Să acționezi mereu în așa fel încât maxima acțiunii tale să poată valora și ca lege universală., mobilul esențial ce face ca omul să acționeze moral este considerarea sa ca scop în sine, și nu ca mijloc. Demnitatea omului vine dintr-un determinism universal, dar și din voința autonomă, el aparținând naturii, dar fiind capabil să se gândească ca voință liberă.¹⁶

Fundamentele eticii astăzi și perspectiva eticii medicale

Hans Jonas este unul dintre teoreticienii gândirii ecologiste contemporane prin replasarea principiului legitimității acțiunilor noastre în natură și prin fondarea acestora într-un nou imperativ categoric care cere să acționezi în așa fel încât efectele acțiunii tale să fie compatibile cu permanența unei vieți autentic umane pe pământ cât mai mult timp cu putință. La acest imperativ, Jonas adaugă „heuristica fricii” cu luarea în considerare chiar și a pericolelor celor mai improbabile, imperativ ce se află la originea principiului precauției.

John Rawls, teoretician care a marcat profund cea de-a doua jumătate a secolului XX în domeniul filosofiei politice, este cel ce dezvoltă o teorie procedurală a justiției care-i plasează opera în inima gândirii politice contemporane.¹⁷ Conform acestuia, justiția se definește în funcție de procedura conform căreia sunt stabilite principiile justiției însăși. O lege justă trebuie să satisfacă principiul libertății (fiecare trebuie să poată beneficia de libertățile fundamentale, oricare ar fi poziția sa) și principiul diferenței în ceea ce privește inegalitățile sociale și economice. Acest principiu presupune, la rândul său, alte două principii: egalitatea de șanse și faptul că inegașitățile trebuie să fie în avantajul fiecăruia.

Aflată în plină evoluție și inspirându-se din numeroase curente de gândire, perspectiva eticii medicale regăsită în codurile de etică își are propriile fundamente filosofice.

Conform utilitarismului, acțiunile sunt considerate juste dacă favorizează cel mai mare bine sau fericirea celui mai mare număr, deci un act trebuie să fie judecat ca bun sau rău în funcție nu de intențiile autorului, ci de consecințele sale. Această perspectivă este democratică, căci, conforme ei, toți sunt egali. Dificultatea constă în prevederea consecințelor acțiunilor noastre, fiind dificil să măsori și să determini echivalența între fiferitele forme de fericire: unele acțiuni sunt imorale, chiar dacă au consecințe bune, iar ameliorarea fericirii globale nu garantează echitatea. Imperativul categoric este regula ce le guvernează pe toate celelalte. Toate aceste teorii precizează mai degrabă ce nu trebuie să faci, fiind mai puțin precise în privința a ceea ce ar trebui să faci. Cum să acționezi însă când există conflict între îndatoriri? Ce trebuie să alegi între a trăda și a minți? Etica virtuții este fondată pe o serie de directive fondate pe ce ar face o persoană virtuoasă într-o situație dată, punându-se accentul pe caracterul acestei persoane. Aristotel încearcă definirea virtuților ca binefacere și generozitate. Actele fiind judecate adesea

¹⁶ Immanuel Kant, *Întemeierea metafizicii moravurilor*, Editura Științifică, București, 1972.

¹⁷ John Rawls, *Filosofia politică și teoria dreptății*, Editura Pro Universitaria, București, 2012.

în funcție de motivele subiacente, ca în cazul eticii în funcție de datorie, perspectivă ce ține cont de comitive, punând accentul pe caracteristicile caracteristicile unui bun medic, definiția virtuții se sprijină adesea pe norme culturale, nereușind să indice pista unei acțiuni clare și bine definite în cazul unei situații dificile. Comunitarismul pune accentul pe acțiunea responsabilă a membrilor societății, binele comun determinând criteriul a ceea ce este moral. Dat fiind faptul că noi toți putem să profităm de pe urmăcercetării medicale, persoana are o datorie morală să participe la studii, cu toate că perspectiva binelui comun și-a pierdut din popularitate din cauza protecției drepturilor individual, binele comun (politica de stânga) fiind în opoziție cu drepturile individuale (politica de dreapta). Utilitarismul și etica virtuții pot favoriza, ambele, interesele particularului.¹⁸

Filosofia morală a apărut târziu în analiza chestiunilor medicale și a comportamentului ce trebuie adoptat în anumite situații, codurile deontologice tratând inițial mai degrabă despre buna conduită și curtoazia profesională, decât edespre tica medicală¹⁹, luptându-se cu provocările teoretice suscitade de naturalism, relativism, utilitarism, marxism, analiza lingvistică și pozitivism²⁰. Mai apoi, odată cu tehnicizarea medicinei, începe să se acorde mai multă importanță cunoștințelor medicilor, decât virtuților lor. Primul congres internațional de medicină profesională și de deontologie medicală va avea loc la Paris, în 1901, În etiva clinică, două documente sunt de neocolit : *Jurământul de la Geneva* și *Codul internațional de etică*. Este jurământul pe care-l pronunță orice medic la începutul carierei sale practice. Conceput în 1948, acesta este orientat spre scopurile umanitare ale medicinei²¹, nefăcând nicio referință la Dumnezeu, având deci un spirit laic și umanist.²² *Codul internațional de etică*, inspirat din e și din câteva coduri naționale, este publicat în 1949, rezumând cele mai importante principii ale moralei medicale. În cele trei secțiuni ale sale, codul vorbește despre îndatoririle generale ale medicului (competență profesională, altruism, binefacere, onestitate), despre îndatoririle sale față de pacienți (respectarea vieții, loialitatea, modestia, discreția etc.), despre îndatoririle față de colegi (să se comporte față de ei așa cum și-ar plăcea să se comporte și ei cu tine, să nu încerci să deturnezii în profitul tău). Codul cere respectarea secretului profesional în orice circumstanță, fără vreo excepție.²³ De manieră generală, aproape numai medicii se preocupă de etica medicală, deținând un fel de monopol, ceea ce-i împiedică să se adapteze schimbărilor culturale, comportamentul paternalist opunându-se mult timp modelelor medicale centrate pe autonomie și consimțământul lămurit al pacientului.

¹⁸Hope T, Savulescu J, Hendrick J. *Medical ethics and law: the core curriculum*. Edinburgh, Churchill Livingstone, 2003.

¹⁹Albert R. Jonsen et Andrew L. Jameton, « History of Medical Ethics : The Americas, The United States in the Twentieth Century », dans W. Reich (dir.), *Encyclopedia of Bioethics*, 1995 (2e éd.), p. 1620.

²⁰*Idem*, p. 1622.

²¹World Medical Association, *Handbook of Declarations*, Farnborough, Flampshire (Angl.), Inkon Pr. Ltd., éd. trilingue angl.-franç.-esp., 1985, p. 31. Le texte se retrouve aussi dans l'*Encyclopedia of Bioethics*, 1978 (1re éd.), annexe, p. 1749-1750.

²²Robert Veatch, « Medical Codes and Oaths : History », dans W. Reich (dir.), *Encyclopedia of Bioethics*, 1995 (2e éd.), p. 1421-1423.

²³*Ibidem*.

Concluzie

Odată cu câștigarea dreptului la libertatea de exprimare, s-ar crede că femeile au căpătat și ele această libertate. Dar lucrurile nu stau așa. Fricile pe care femeile atinse de o boală incurabilă (de exemplu, cancerul de col uterin) sunt numeroase : de la frica de durere, frica de suferință, frica de viitor etc., până la frica de moarte trăită la feminin.²⁴ Și aceasta le vine femeilor odată cu patriarhatul, atunci când ele au învățat să tacă, să-și piardă vocea și capacitatea de a povesti despre sine.²⁵ În cazul acestui tip special de cancer, femeile încearcă alte feluri de frică: frica de a nu fi excluse, de a nu-și pierde locul de muncă, de a nu rata posibilitatea formării unui cuplu, de a nu-și pierde relațiile²⁶. Faptul bolii face ca aceste femei să nu mai fie capabile să satisfacă idealul de productivitate, de rentabilitate, de eficacitate și de fertilitate valorizat într-o perspectivă patriarhală.

BIBLIOGRAPHY

- Albert R., Jameton J., Jameton A.L., *History of Medical Ethics : The Americas, The United States in the Twentieth Century*, in W. Reich (dir.), *Encyclopedia of Bioethics*, 1995 (2e éd).
- Aristotel, *Metafizica*, Editura Academiei R.P.R., București, 1965.
- Bariery M., Coury C., *Les Grandes études historiques*, Paris, Fayard, 1963.
- Baruch Spinoza, *Etica demonstrată după metoda geometrică și împărțită în cinci părți*, traducere Al. Posescu, București, Humanitas, 2006
- Bourgeois-Guérin V., *Un corps éprouvé : la souffrance et l'expérience du corps chez les femmes âgées atteintes d'un cancer incurable*, Recherches féministes, Vol 26, nr. 1/2013.
- Canto-Sperber M., *Dictionnaire d'éthique et de philosophie morale*, Paris, PUF, 2004.
- Descartes, *Discurs asupra metodei*, Editura Modero, București, 1999.
- Ferlay J., Shin H., Bray F., Forman D., Mathers C., Parkin D.M., *Estimates of worldwide burden of cancer in 2008: GLOBOCAN 2008*, Int J Cancer, vol. 127, nr. 1/2010.
- Friedman M., *Au-delà du care : dé-moraliser le genre*, in Patricia Paperman et Sandra Laugier (dir.), *Le souci des autres, Éthique et politique du care*, Paris, Éditions de l'École des hautes études en sciences sociales, coll. « Raisons pratiques », 2011.
- Gilligan C., *In a Different Voice*, Cambridge, Harvard University Press, 1982.
- Hope T., Savulescu J., Hendrick J., *Medical ethics and law: the core curriculum*, Edinburgh, Churchill Livingstone, 2003.
- Istrătoaie O., DEATH – DIALOGUE BETWEEN CULTURES AND SHARED VISION REGARDING THE ACCEPTANCE OF MEDICAL DEFINITIONS, DISCOURSE AS A FORM OF MULTICULTURALISM IN LITERATURE AND COMMUNICATION SECTION: PSYCHOLOGY AND EDUCATION SCIENCES Arhipelag XXI Press, Tîrgu Mureș, 2015.

²⁴ Marilyn Friedman, , *Au-delà du care : dé-moraliser le genre*, in Patricia Paperman et Sandra Laugier (dir.), *Le souci des autres, Éthique et politique du care*, Paris, Éditions de l'École des hautes études en sciences sociales, coll. « Raisons pratiques », 2011 , pp. 51-72.

²⁵ Carol Gilligan, *In a Different Voice*, Cambridge, Harvard University Press, 1982.

²⁶ Valérie Bourgeois-Guérin, *Un corps éprouvé : la souffrance et l'expérience du corps chez les femmes âgées atteintes d'un cancer incurable*, Recherches féministes, Vol 26, nr. 1/2013, pp. 151- 170.

- Kant I., *Întemeierea metafizicii moravurilor*, Editura Științifică, București, 1972,
- Mohamed Ben Abdelah, *Epidémiologie du cancer du col au Maroc*, Thèse, Universités Sidi et Bordeaux Segalen, 2012.
- Pană R.C., Istrătoaie M.-L., VOLUNTARY INTERRUPTION OF PREGNANCY - THE MEDICAL, LEGAL AND MORAL, MULTICULTURAL REPRESENTATIONS. Literature and Discourse as Forms of Dialogue Arhipelag XXI Press, Tîrgu Mureș, 2016.
- Rawls J., *Filosofia politică și teoria dreptății*, Editura Pro Universitaria, București, 2012.
- Veatch R., *Medical Codes and Oaths : History*, in W. Reich (dir.), *Encyclopedia of Bioethics*, 1995 (2e éd.).
- Villey R., *Histoire du secret médical*, Paris, Seghers, 1986.
- Von Engelhardt D., Spinsanti S., *History of Medical Ethics : Europe, Contemporary Period*, in W. Reich (dir.), *Encyclopedia of Bioethics*, Londres, Collier MacMillan, 1995 (2e éd.).